Global Storybooks

globalstorybooks.net

Magozwe

Lesley Koyi
Wiehan de Jager
Penelope Vos

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
https://creativecommons.org/licenses/by/4.0

Magozwe

Lesley Koyi
Wiehan de Jager
Penelope Vos
5
Esperanto eo

En la okupata urbo Najrobo, malproksime de zorgema vivo hejme, loĝis grupo de senhejmaj knaboj. Ili bonvenigis ĉiun tagon kiel ajn ĝi venis. Unu mateno, la knaboj pakis siajn matojn post dormado sur malvarmaj trotuaroj. Por forpeli la malvarmon ili ekbruligis fajron per rubo. Inter la grupo de knaboj estis Magozwe. Li estis la plej juna.

Kiam la gepatroj de Magozwe mortis, li havis nur kvin jarojn. Li iris loĝi kun sia onklo. Ĉi tiu viro ne zorgis pri la infano. Li ne donis al Magozwe sufiĉe da manĝaĵo. Li igis la knabon multe labori.

Se Magozwe plendis aŭ demandis, lia onklo batis lin. Kiam Magozwe petis, ĉu li povas iri al lernejo, lia onklo batis lin kaj diris: “Vi estas tro stulta por lerni ion ajn.” Post tri jaroj de ĉi tiu traktado Magozwe forkuris de sia onklo. Li ekloĝis surstrate.

Magozwe sidis en la korto ĉe la domo kun la verda tegmento, legante rakontolibron de la lernejo. Tomaso venis kaj sidis apud li. “Pri kio temas la rakonto?” demandis Tomaso. “Temas pri knabo, kiu fariĝas instruisto,” respondis Magozwe. “Kiel nomiĝas la knabo?” demandis Tomaso. “Li nomiĝas Magozwe,” diris Magozwe ridetante.

Magozwe komencis lernejon kaj ĝi estis malfacila. Li havis multon por lerni post malfrua komenco. Foje li volis rezigni. Sed li pensis pri la piloto kaj la futbalisto en la rakontolibroj. Kiel ili, li ne rezignis.

Strata vivo estis malfacila kaj la plej multo de la knaboj luktis ĉiutage nur por akiri manĝon. Foje ili estis arestitaj, foje batitaj. Kiam ili estis malsanaj, estis neniu por helpi. La grupo dependis de la malmulta mono, kiun ili akiris de almozpetado, kaj de vendado de plastoj kaj aliaj reciklado. La vivo estis eĉ pli malfacila pro bataloj kun rivalaj grupoj, kiuj volis regi partojn de la urbo.

Iun tagon, dum Magozwe trarigardis la rubujojn, li trovis malnovan ĉifonan rakontolibron. Li purigis la malpuraĵon de ĝi kaj metis ĝin en sian sakon. Ĉiutage poste li elprenis la libron kaj rigardis la bildojn. Li ne sciis kiel legi la vortojn.

Kaj tiel Magozwe translokiĝis en ĉambron en domo kun verda tegmento. Li dividis la ĉambron kun du aliaj knaboj. Entute estis dek infanoj loĝantaj en tiu domo. Kune kun onklino Cissy kaj ŝia edzo, tri hundoj, kato, kaj maljuna kapro.

Li dividis siajn timojn kun Tomaso. Post iom da tempo la viro trankviligis la knabon, ke la vivo povus esti pli bona ĉe la nova loko.

La bildoj rakontis la historion de knabo, kiu fariĝis piloto. Magozwe revus esti piloto. Foje, li imagis, ke li estas la knabo en la rakonto.

Malvarmis kaj Magozwe staris sur la vojo almozpetante. Viro iris al li. “Saluton, mi estas Tomaso. Mi laboras proksime ĉi tie, en loko, kie vi povas havi ion por manĝi,” diris la viro. Li indikis flavan domon kun blua tegmento. “Mi esperas, ke vi iros tien por iom manĝi?” li demandis. Magozwe rigardis la viron, kaj poste la domon. “Eble,” li diris, kaj foriris.

Magozwe pensis pri ĉi tiu nova loko, kaj pri irado al lernejo. Kaj kio se lia onklo pravus kaj li estus tro stulta por lerni ion ajn? Kio se ili batus lin ĉe ĉi tiu nova loko? Li timis. “Eble estas pli bone resti loĝanta sur la strato,” li pensis.

Proksime al la deka naskiĝtago de Magozwe, Tomaso donis al li novan rakontolibron. Ĝi estis rakonto pri vilaĝa knabo, kiu kreskis esti fama futbalisto. Tomaso legis tiun rakonton al Magozwe multfoje, ĝis unu tago li diris, “Mi pensas, ke venis la tempo, por vi iri al lernejo kaj lerni kiel legi. Kion vi pensas?” Tomaso klarigis, ke li scias pri loko, kie infanoj povas loĝi kaj iri al lernejo.

Dum la sekvaj monatoj, la senhejmaj knaboj kutimis vidi Tomason. Li ŝatis paroli kun homoj, precipe homoj surstrate. Tomaso aŭskultis la rakontojn pri la vivoj de homoj. Li estis serioza kaj pacienca, neniam malĝentila aŭ senrespekta. Iuj el la knaboj komencis iri al la flava kaj blua domo por manĝi tagmeze.

Magozwe sidis sur la trotuaro rigardante sian bildlibron, kiam Tomaso sidiĝis apud li. “Pri kio temas la rakonto?” demandis Tomaso. “Temas pri knabo, kiu fariĝas piloto,” respondis Magozwe. “Kiel nomiĝas la knabo?” demandis Tomaso. “Mi ne scias, mi ne scias legi,” diris Magozwe mallaŭte.

Kiam ili renkontiĝis, Magozwe komencis rakonti sian propran historion al Tomaso. Ĝi estis la rakonto de lia onklo kaj kial li forkuris. Tomaso ne multe parolis, kaj li ne diris al Magozwe kion fari, sed li ĉiam aŭskultis atente. Foje ili parolis dum ili manĝis ĉe la domo kun la blua tegmento.